

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXV. évfolyam 9. szám

2021. szeptember

„Sokat vetettetek, de keveset hordtatok be; esztek, de nem fogtok jóllakni; isztok, de nem fogtok megrészegegni; felöltöztök, de nem fogtok megmelegedni. Aki pénzért dolgozik, mintha lyukas erszénybe rakná a pénzét.”

Haggeus 1:6

Egyházunk 2021. évi jeligéje:

„Akik az Úrban bíznak, erejük megújul!” Ézsaiás 40:31/a

Tervezett programjaink ebben a hónapban:

3-5-ig, péntektől vasárnapig **férfi csendesnapok** lesznek Györkönyben.
5-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **úrvacsorai** istentisztelet:

Ki marad meg Isten országában? (Józsué 23. rész)

12-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet:

Szövetségben az Úrral (Józsué 24. rész)

19-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Miért fontos emlékezni? (5 Móz 8,2)**

23-26-ig, csütörtöktől vasárnapig **Női csendesnapok Mátraházán**

26-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet:

Schauermann Tamás szolgál: Jób könyve

Rendszeres programjaink:

Kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on,

Csütörtökön 17 órától a Tompa M. utcában **Bibliaóra**, és Zoom-on is
Pénteken 15.30 perckor **Bibliakör Drávaszabolcson** a Faluházban
(Köztársaság tér 2/b.)

Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécssett,
az istentiszteletet közvetítjük a gyülekezet Facebook oldalán:
<https://www.facebook.com/pecsimetodista>, vagy

<http://pecsimetodista.hu/> honlapunkon

Mindkét helyen vissza is nézhetők az alkalmak.

Vasárnap 15⁰⁰ órakor **Hidason** istentisztelet.

Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.

Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 15 órakor **úrvacsorai istentiszteletünk** van a **református templomban**.

Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Média program

Szeptember 17-én, pénteken **metodista félóra** műsor lesz a Kossuth Rádióban 13 óra 30 perckor

Születésnaposoknak

*Tudjuk, hogy egyetlen út sem magától értetődő.
Hálát adunk áldásodért, amellyel eljöttél hozzánk.*

*Mindaddig kísértél
és megóvtál minket oly sokféle módon.*

D Block

***Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a
mindennapjaikban!***

Beszámoló a Metodista Családi táborról

A Magyarországi Metodista Egyház 2021. június 23-27 napjaiban szervezte meg a 21. Családi nyári táborát. A pandémia miatt a pesszimista és optimista álláspontból előttünk levő sokféle kérdés sűrűjében végeztük a tábor előkészítését, számolva azzal, hogy reménység szerint meg tudjuk tartani, ugyanakkor belülről a lelki-elengedés szálát sem felejtettük el. Készülünk úgy, hogy egészen biztosan meg fog valósulni, és ha a covid vírus hatalmaskodása miatt mégsem, akkor kezeljük úgy, hogy a jövő évre felkészülünk. Folyamatosan figyeltük a kormányrendeleteket, híreket, lehet-e a Balaton partján istentiszteleteket tartani egy kb. 100-120 főt befogadó imaházban? Ha lehet, akkor csak az oltási igazolványokkal? Mi módon, hányan? Szájmaszkban a forró nyári napokon? Hogyan lehet megvalósítani a közös étkezéseket? Mi lesz, ha valaki a táborba érkezve, saját magáról nem tudva, hogy covidos, esetleg fertőző? Mi lesz, ha sorra lebetegszünk? A döntést hozóknak nagy a felelőssége ebben. Ezek a kérdések nyomasztottak.

Az adminisztrációs előkészítés nagyon nehéz volt idén, új hely, 20-30 árkategória, összetett képletek, Csontos Ivett és Kurdi Bogdán megszerkesztették az online jelentkezési oldalt, 6 féle szálláslehetőség, családos, fiatal, Szép kártyás, stb. szempontok voltak. Minden reggel meg kellett hoznom magamban a döntést, és Ivettnek is - aki az adminisztrációs terhek nagyját vitte, és a jelentkezőkkel folyamatos kapcsolattartásban volt -, hogy igen, 100%-osan előkészülünk, amit megtehetünk, megteesszük.

Az a típusú ember vagyok, akit „tyúkanyónak” is nevezhetek, vagyis akkor vagyok nyugodt, ha a tábor megszervezésével kapcsolatos valamennyi szálnak látom a gondos gazdáját, aki egészen biztosan kézben tartja a maga területét, vagyis a részfeladatokra felkéri a hozzáértő személyeket, megvásárolja a szükséges eszközöket, gondoskodik a táborba szállításáról, majd hazahozataláról, a programokhoz pl. tábortűz kapcsán gondol-e a gyufára, stb. Tehát a legapróbb részleteket is szeretem végig gondolni, hiszen azt szeretnénk, hogy már a tábor helyszínén ne kelljen kapkodni, boltba rohángálni. A táborban már ne legyen „előkészítő” feladat, hanem minden szépen haladjon.

A belső hozzáállásomról mit is mondhatnék? A tábor előtt az volt bennem, hogy ez egy JÓ feladat, amire fáradtan megérkezem, a 115 érkező testvér regisztrációját lebonyolítjuk, a váratlan, előre nem látható feladatokat megoldjuk a helyszínen, túlélem az öt napos tábort, pár programpontra remélem gondtalanul részt tudok majd venni, de alapvetően fáradtan fogok hazaérkezni. Az elmúlt 20 nyári családi táborból 19-en részt vettem úgy, mint aki a pénzügyi területért felelős, a résztvevőkről személyenkénti nyilvántartást vezetni, részvételi díjak beszedése, változtatgatások végig vezetése, következő napi ételadagok megrendelése, stb. stb. folyamatos aktív figyellel, munkával telt. Természetesen ezt csapatban végeztük mindig. Amikor 250-300-an, sőt volt, hogy 400-an vettünk részt családi táborban, akkor a hármas irodai stábunk (Csontos Ivett, Vadász Zsuzsa és én) végeztük ezeket a feladatokat. Általában a második, vagy a harmadik napon már helyel-közzel a lelki programokon is részt tudtunk venni. Igazából a tábor ideje is folyamatos munka volt. Másokkal való beszélgetésre igen kevés idő jutott, a számok sűrűjéből nehéz volt kinézni.

Idén az érkezési regisztrációban a helyi adventista vezetők jelentős részt segítettek, mindenkinek az oltási igazolványát egyesével leellenőrizték. Ez a regisztráció behajlott az első evangélizációs estébe, de – ilyen még nem volt – már a prédikáció második felét hallgathattam. Sőt az esti istentisztelet után a Balatonban pancsizva gyönyörködtünk a hatalmas teliholdban.

A tábor helyszíne a Balatonlellei Hetednapi Adventista Egyház Konferenciaközpont és Üdülőjében volt. A covid miatt izgalmas volt a helykeresés, a hely és időpont összhangba hozása, így nyílt lehetőségünk erre a júniusi hétre. Későbbi időpont jobb lett volna az egyetemisták, felvételizők, tanárok miatt. De örültünk ennek a lehetőségnek is, hogy si-

került a Balatonnál egy max. 120 főt befogadó helyszínt találni. A covid miatt még így is izgultunk, hogy lesz-e ennyi jelentkező. Lett, az adventista helyszínen 115-en voltunk regisztrálva, és az öt nap során 17-en látogatóként csatlakoztak 1-1 napra. Kovács Rudi bácsi, a hűséges imádkozó, sok éven át az egyházunk Laikus vezetője, vagy református szóval a Gondnoka volt a szuperintendens mellett, minden nap a szomszéd településről átvonatozott, hogy velünk legyen, hogy velünk imádkozzon, hogy változatlanul kövesse a fiatalabbak szolgálatait, hogy sokakkal tudjon a legfontosabbról beszélgetni. Nekem Rudi bácsi és Jutka néni nagy példák, hogy hogyan érdemes megőregedni.

A helyszín milyen volt? Első alkalommal voltunk keresztyének által működtetett helyszínen, a helyiek imádságos légköre, a tiszta ügyintézkések, a konyhások mosolya, ízletes, bőséges ellátás, a mindig tiszta vízcsatlakozók, a minden reggel elgereblyézett homokozó, a gondosság, az igényesség jellemezte az egész helyszínt. A Balaton partján voltunk, a délutáni fürdőzés, a fiatalok labda játéka a vízben, az unokáira vigyázó nagymama, a sok-sok beszélgetés nagyon üdítő volt. Mi irodások is ezekben a napokban fizikailag és lelkileg meg tudtunk pihenni, részt tudtunk venni minden lelki programon, rengeteget tudtunk másokkal beszélgetni, együtt imádkozni, sírni és nevetni.

A lelki programot az egyház Missziós tanácsa állította össze. (8 főből álló, az egyes missziós területekért felelős személyek közössége ez)

A fő témát az egyházunk ez évi Jeliséje határozta meg, amely az Ézsaiás próféta könyvének 40. rész, 31. verse **„Akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el.”**

Nem fáradnak el? Hányszor elfáradok, megfáradok, belefáradok – és ez nem csupán fizikai leamortizálódást jelent, hogy alszom egy jót, pihentetőt, és utána megint lehet pörögni. Ez az Ige a lelkünk, a lelkem állapotáról beszél. Hányszor élem meg, hogy bizony lelkileg megfáradtam, belekeseredtem. Isten Igéje mondja *„Erőt a megfáradtnak, és az erőtlen nagyon erőssé teszi, Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak.”* – Isten nem vár lehetetlent az embertől, nem vár lehetetlent tőlem, igen van elfáradás, ezt nem kell mások előtt, sem önmagam előtt tabuként kezelnem. Az a lényeg, hogy ebben az elfáradásban hova fordítom a tekintetem, a figyelmemet, mit választok, pontosabban **kit** választok kiútként ebből a helyzetből. Merek, akarok újra bízni az Úrban?

A mindeneket teremtő Istenben, a Golgotán értem szenvedő Úr Jézusban, a Feltámadottban? a Helyreállítóban, a bennem is újra rendet, megújulást munkáló Szent Lélekben? Igen, akarok újra bízni a megfáradásomból kiemelő Úr Jézusba, és amikor ezt eldöntöm, akkor megkapom ajándéku­l azt, hogy tényleg békességet kapok, elkezdek újra reménykedni, meglátom az addig elrejtett áldásokat, fellélegzem és újra elindulok az engedel­mességben. De, akik az Úrban bíznak, erejük megújul! Lesz erőm újra, lesznek újra álmok, látások, célok, lesz erőm, lesz lendü­letem ahhoz nekifogni, elkezdeni megoldani, amit előtte megoldhatatlannak gondoltam.

Ez az Ige gyerekkorom óta az egyik fontos kapaszkodóm. A Józsué 1,9 a személyes életem legmeghatározóbb Igéje: *„Megparancsolom neked, hogy légy erős és bátor! Ne félj, és ne rettegj, mert veled lesz az Úr, a te Istened, amerre csak jársz.”* Isten ígérete megáll, megvalósul, ha visszanez­ek az 1977-es dombóvári nyári ifjúsági csendesnapig, akkor látom, hogy a meg­té­résem óta hogyan valósítja meg Isten az ígéretét, hogyan kaptam újra erőt, bátorságot az elakadásaimban, elfáradásaimban. Ez Isten csodája, ajándéka, amiért hálás vagyok Neki.

Ennek a tábornak a fő témája a megújulás volt, hármas lépésben, vagyis 1. megújulás a közösségben, az Istennel való személyes közösségben, és megújulás a gyülekezeteinkben, a 2. megújulás a vezetésben, a 3. pedig megújulás a társadalomban. A három délelőtti előadást más felekezethez tartozó, az adott témában sok tapasztalatot megélt, átélt lelkészek, gyülekezeti vezetők tartották, a reggeli áhítatot a methodista teológus hallgatóink vezették, esténként pedig a methodista lelkészeink bizonyásgátételei, igehirdetései voltak.

Az első este az egyik fiatal lelkészünk döntögette a keresztyén tabukat, nyílt kérdéseket tett fel, a gyülekezeteink, a kapcsolataink gennyes részével foglalkozott. Igen, megújulást akarunk? Ha igazán akarjuk, akkor a magunk életében, a magunk háza táján kezdjük el a szenneseinket kitenni, őszintén, saját magunkkal szemben megalkuvást nem engedve. Nem jegyzeteltem, csak azt tudom, hogy nagyon kellett mindannyiunknak ez a szembesítés. Ha megújulást akarunk az egyházunkban, akkor nincs helye megalkuvásnak, meg kell újra mosódní, a beteges kapcsolatainkat elkezdenni meggyógyítani.

Szabó Iván a Magyar Pünkösdi Egyház érdi Késői Eső Gyülekezetének az egyik pásztora arról számolt be, hogy a gyülekezetükben hogyan tudott megvalósulni a közösség megújulása, sok fájdalommal, családok el-

veszítésével, de ragaszkodva ahhoz, hogy Isten adjon új célt, személyes megújulást, nem érték be kevesebbel.

Harmadik nap témája megújulás a vezetésben – a kaposvári baptista Békevár gyülekezet egyik vezetője, főállásban szoftverfejlesztő cég társalapítója, ügyvezetője, többgyermekes családapá bizonyágtételében nem fáradtunk el hallgatva azt, üdítő volt figyelni. Hogyan fejlődhetek, tanulhatok, újulhatok meg, mint vezető? Tűzz ki egy célt! Például, minden nap szánj olvasásra 15 percet, de ezt mindennap tedd meg, mindennap. Kicsiben kell elkezdni magunkat ránevelni, megtanítani, hogy hogyan tudunk formálódni, megújulni. Amit eldöntöttél a szívedben, annak érdekében mindennap szánj rá időt.

Szombaton Hajdú Zoltán Levente Somogy megyében Szóládon a református gyülekezet lelkésze a harmadik témába vezetett be bennünket: megújulás a társadalomban. Mit teszünk a ránk bízott egyházzal? Az egyházunk jövője mennyiben múlik rajtunk? Öt lépést tárt elénk az első szembenézni önmagunkkal, a 2. szembenézi a gyülekezeti önmagunkkal, 3. szembenézni a gyülekezeti valósággal, erősségeink, gyengeségeink, mulasztásaink, lehetőségeink, 4. lépés: „Orando et Laborando” azaz imádkozva és dolgozva!, egyensúlyban legyen az imádság és a cselekvés 5. lépés pedig ráhangolódni a kooperatív együtt-működő gyülekezeti cselekvésre! Ami a nagyon jó előadásból megmaradt bennem: „Ne a hitedet vizsgálod, méricskéld, hogy te milyen cselekedetekre vagy képes, hanem kezd el cselekedni, vesd bele magad a tevékenységekbe, és cselekvés közben jössz rá, ismered fel, érted meg, hogy így ezáltal erősíti újítja, acélozza meg hitedet az Úr!” – idézet Hajdú Zoltán Leventétől.

Jézus biztatása János evangélium 7. részéből: *„Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondja, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek.”* Az élő víz életet engem, életeti a mellettem élő, életeti a környezetemben élő. „Csak az éri el az embereket, ami életszerű, megragadható, azaz bizalmat ébreszt számukra, ellentétben azzal, ami bennfentes módon titokzatos, ceremóniásan avittas, vagy sterilen muzeális.” – érdemes ezen elgondolkodni és saját magunk életére, gyülekezetére lefordítani.

A kérdés az, hogy mire fókuszálunk, mire koncentrálnak? Mennyire vagyunk képesek Órá bízni magunkat? Akik az Úrban bíznak, erejük megújul!

Nagyon jó volt ezekben a napokban megpihenni, lelkileg megpihenni, gondolkodni, imádkozni, tükörbe nézni, újra imádkozni, talajt kapni a

lábuk alá, hagyni, hogy újra merjek reménykedni, erőt kapni az Úrtól. Nagyon örültem a másokkal való beszélgetésnek. Hálát adok Istennek, hogy lelki táborozásban volt részem, hogy a megfáradásból van kiút. Akik az Úrban bíznak, erejük megújul!

Hajdú Zoltán Levente Mennyei erővel című versével zárom a beszámolómat (65. oldalról)

Köszönöm a lehetőséget!

K E R E K R É T I N É S Z I L I A N N A

Mennyei erővel

*„... test és vér nem örökölheti
Isten országát...” I. Kor 15:50*

Tudom, hogy nem lehet földi erővel,
emberi indulattal,
másokon átgázoló akarattal,
... és én de sokszor
mégis ezt élem, ilyen vagyok.
Bocsáss meg, Uram, nekem!

Bocsásd meg, hogy gyenge a hitem,
nem bízom igazán Szentlelked
mindenek feletti erejében,
és pótolni igyekszem áldott ügyedet
áldatlan önmagammal.

Jöjj, kérlek, jöjj,
és légy itt bennem, velem,
hozzám nagyon közel!
Hogy úgy bízzam benned,
hogy testestől-lelkestől,
egészen rád bízom magam!

Ámen

H A J D Ú Z O L T Á N L E V E N T E

Egyházunk jövője mennyiben múlik rajtunk?!

- egyházi jövőkép: 5 lépésben -

1. Lépés: szembenézni önmagunkkal!
2. Lépés: szembenézni a gyülekezeti önmagunkkal!
3. Lépés: szembenézni a gyülekezeti valósággal!
4. Lépés: „orando et laborando” – imádkozva és dolgozva!
5. Lépés: ráhangolódni a kooperatív (együtt-működő) gyülekezeti cselekvésre!

1. Lépés: szembenézni önmagunkkal!

Akiket Isten elhív, azokat

o nem csak valamiből,
o hanem mindig valamire hívja el!

Te honnan jössz?

- 1) Mit hozol magaddal, amit le kell tenned, magad mögött kell hagynod, mert nem épít, nincs távlata? Pl.:
 - o rossz beidegződések, szokások
 - o lelki, szellemi, fizikai megkötözöttségek
 - o berögzült, beégett kapcsolati problémák
- 2) Mit hozol magaddal, amit tovább kell vinned, mert értékes örökség, ismeret, lelki ajándék? Pl.:
 - o építő egyházi, gyülekezeti hagyományok
 - o eddig sikeresnek bizonyult munkamódszerek
 - o bevált kapcsolatteremtési, kapcsolatépítési technikák
- 3) Milyen új ismeretekre, lelki, hitbéli megtapasztalásokra van szükséged, amelyek révén igazi gyülekezetépítő mai Krisztus-tanítvány lehetsz? Pl.:
 - o nyitottság az új módszerekre
 - o nyitottság a lelki, hitbéli továbbfejlődésre
 - o készség a közösségi együttműködés új irányaira
 - o nyitottság az új (és építő) dolgok bevezetésére a gyülekezetben

2. Lépés: szembenézni a gyülekezeti önmagunkkal!

Isten elhívása tudatos, felelős és cselekvő hitre szól!

- Ezt nem Hajdú Zoltán Levente, egy messziről jött lelkipásztor mondja, hiszen: „A messziről jött ember azt mond, amit akar”,

- hanem ez,
 - o mármint a tudatos, felelős és cselekvő hit,
 - o a tudatos, felelős és cselekvő hívő élet:
 - o **Ez A Reformátori Örökségünk!**

Tehát,

- amivel foglalkozunk, amiben tevékenykedünk
 - o lelkészként,
 - o gyülekezeti vezetőként,
 - o elkötelezett gyülekezeti tagként,
- az nem kedvtelés, nem szabadidős tevékenység,
- nem is a dicséretért, a vállon veregetésért végzett munka,
- hanem:
 - o **Életforma,**
 - o amely nem csupán vasárnaponként,
 - o hanem sokkal inkább az életünk mindennapjaiban nyer igazolást.

Magyarul:

- akinek a hitéletében látható
 - o a gyülekezeten belül
 - o és azon kívül is
- a felelősségteljes, hitből fakadó cselekvés,
 - o mint életforma,
 - o mint élet-bizonyoságtétel,
- az nevezhető csak valójában Isten elhívott emberének.
- Aminek viszont az ellenoldala is igaz:
 - o kinek az életén ez nem látható,
 - az nem nevezhető Isten elhívott emberének,
 - legalábbis nem lesz hiteles, ha bárki is annak nevezi.

Tehát a kérdés egészen konkrétan és személyesen így hangzik:

- Téged milyen hívő embernek ismernek?
- Mi a te
 - o személyes,
 - o vagy közösségi felelősséged a gyülekezetekben?
- Amit úgy is megfogalmazhatnák, megkérdezhetnék,
 - o akár a jelen helyzetedre,
 - o vagy a jövőbeni célkitűzéseidre, elhatározásodra vonatkoztatva, hogy:
 - o **A Gyülekezeted Számíthat Rád?**

Nézz szembe tehát – 2. lépésként – a gyülekezeti önmagaddal, hogy

- milyen cselekvésekben (szolgálatokban) találkoz meg igazán az Istentől kapott elhívásodat?
- Konkrétan: most, vagy a jövőre tekintve ez azt jelenti, hogy:
 - o **Hol Ismered Fel A Helyedet A Gyülekezetben?**
 - o Nem csupán a templompadban a helyedet,
 - o hanem a szolgálati helyedet.

H A J D Ú Z O L T Á N L E V E N T E

Memóriasejtek

*„Emlékezz vissza az egész útra,
amelyen vezetett Istened, az Úr...” V. Mózes 8:2/a*

Az egész világot leteperő koronavírus-járvány kapcsán nagyon sok információ hangzott el az ember immunrendszerének működéséről. Laikusként természetesen nem kívánok belegabalyodni ennek az Úr teremtette csodás védekező mechanizmusnak a részleteibe, de szeretném megosztani az ezzel kapcsolatban megfogalmazott gondolataimat.

A sok elemből és információs kapcsolatból álló rendszer egyik fontos elemét képezik az ún. memória-, vagy másként emlékező sejtek. „Ők” azok, akik akkor is jelen vannak, amikor a fertőzés, vagy védőoltás által kiváltott antitestek már eltűntek a szervezetből. Amikor támadás éri a szervezetünket, ezek a memóriasejtek „riasztják” az immunrendszert, és beindul az elhárítási folyamat. Ez az elnagyolt, és talán nem is 100%-ig pontos leírás az idézett igehelyet juttatta eszembe.

Lelki egészségünk szempontjából is nagyon fontos, hogy legyenek „memóriasejtjeink”. Ne felejtkezzünk meg azokról az eseményekről, amikor az Úr kivetett, vagy átvezetett valamilyen - talán emberileg reménytelennek látszó - helyzeten. Idézzük fel az imameghallgatásokat. Ismételjük meg a megemlékezéseket saját magunk és családjaink számára. („Beszéljétek el fiaitoknak, fiaitok meg az ő fiaiknak, azok pedig a következő nemzedéknek...” Joel 1:3)

Ezek a memóriasejtek segítenek mozgósítani lelki immunrendszerünket a biztosan bekövetkező újabb támadások, próbák, kísértések esetén.

S C H A U E R M A N N M . H E N R I K

Kegyelem a hétköznapiakban

„Még nyelvemen sincs a szó,
te már pontosan tudod, Uram.” (Zsolt 139:4)

Csütörtök délután úgy jöttem haza a munkahelyemről, hogy két ügyet nem sikerült elintéznem, azaz függőben maradtak. Péntek reggel, úton a munkahelyemre arra gondoltam, hogy milyen jó lenne, ha előbbre tudnék jutni ezekben. Az egyik egy teljesen rutin intéznivaló volt, és nem rajtam múlt, hogy nem jött össze. A másik viszont fontos volt annak, aki megbízott minket vele. Számomra egy kis pluszmunkával járt, és mivel a hét végére esett, nem túl nagy kedvvel próbálkoztam, mivel kicsit az volt az érzésem, hogy a megbízó részben velünk szeretné elvégeztetni az ő munkájának egy részét, bár talán inkább arról volt szó, hogy megkönnyíteni neki valamit. Végül az elsőt tovább tudtam adni egy illetékes kollegának, a másik ügyben pedig szinte hihetetlen módon három munkatársam is segített, részben tanácsokkal, részben gyakorlati segítséggel, így fél tizenegy felé már kész voltam a hátralékos ügyintézésel.

Utólag ill. rövid idővel később már úgy látom, hogy ez Isten kegyelméből alakult így. Nagyon örültem annak, hogy kaptam még egy esélyt, és nem ez volt az első ilyen jellegű tapasztalatom.

FÖLDESI KATALIN (SVÉDORSZÁG)

2. Ne csinálj magadnak semmiféle istenszobrot, vagy képmást

Ez a parancsolat eredetileg bizonyára nem általános képmáskészítési tilalom volt, hanem azt tiltotta meg, hogy Izrael Istenéről megkíséreljenek képet készíteni, hogy azt imádják. A parancsolat jelentését azonban hamarosan olyan tilalomná bővítették ki, mely szerint egyáltalán nem szabad istenekről bármilyen képmást készíteni azért, hogy imádják azokat.

Tehát, jelentését tekintve részben átfedés áll fenn az első parancsolattal, ami a katolikus és lutheránus tradícióban része annak az indoklásnak, hogy elhagyják ezt a parancsolatot. Az a parancsolat azonban, hogy ne csináljunk magunknak istenképet, vagy valami másról készült képmást, ami bálvánnyá válhat, újból az Istennel való kapcsolatuk különös aspektusára tér vissza, amelyet védeni és megőrizni kell.

Amint ismert, azt a parancsolatot aztán a zsidóságban és az iszlámban az emberek és állatok ábrázolásának általános tilalmaként értelmezték, mert ebben annak rejtett veszélyét látták, hogy e képekkel visszaélve, bálványként használják azokat. Arnold Schönberg „Mózes és Áron” című operájában, a Mózes és Áron között az aranyborjú miatti vitában ebben a mély értelmű mondatban kerül megindoklásra: „Egy hamis isten mindenben benne van, ami körül vesz minket!” Minden bálvánnyá válhat. Ezért semmilyen kép ne csábítson bennünket arra, hogy valamely teremtményben isteni lényt lássunk, amelyet a kép segítségével tisztelünk, vagy esetleg manipulálni szándékozunk is.

Ezzel célzás is történik a jelenkori vallástudományi felismerésre is, mely szerint minden polytheismus (tehát sok isten tisztelete) egyféle kozmotheizmust is megvalósít, azaz e világ és a bennük lakozó erők tiszteletét. Ez érdekes módon napjainkban a polytheizmust néhány kritikus filozófus számára - legalább elméletileg - ismét attraktívvá és szalonképessé teszi: ők ebben azon erők iránti mély tisztelet és tiszteletadás kifejezését látják, amelyek sokrétűen és gyakran ellentmondásosan rejtőzködnek el a természetben.

A képalkotás tilalma ezzel szemben rögzíti az Isten és a világ közti alapvető különbségtételt. Az Isten által kinyitott szemekkel fel lehet ismerni a teremtőt a teremtésében és a teremtéséről. Azonban, ha őt és az ő lényét egy teremtménye által készített képmás útján akarjuk megragadni, akkor teljes mértékben célt tévesztünk. Ha képet készítünk magunknak Istenről, eltorlaszoljuk az igaz Istenhez vezető utat, és saját képünk rabszolgájává válunk. Ismét veszélybe kerül az Istenhez fűződő kapcsolatunk szabadsága, és ezt meg kell védeni. Így őrzi meg az istenképmásunk készítésének tilalma az Istennel való kapcsolatunk nyíltságát és szabadságát.

Az ősi Izrael számára e parancsolat jelentősége többek között abban mutatkozik meg, hogy nagyon részletesen van megfogalmazva. Minden lehetséges terület felsorolása, amely a képalkotásnál szóba jöhet, az általános-érvényűséget hivatott aláhúzni. Ugyanakkor az is nyilvánvalóvá válik, hogy itt nem az ember, állat, vagy növény ábrázolásának abszolút tilalmáról van szó, hanem annak tiltásáról, hogy ezeket a képeket imádjuk, és ezáltal hagyjuk, hogy uralmuk alá kerüljünk, és rabszolgáivá váljunk.

A második parancsolat indoklása alapján véve az elsőre is vonatkozik: Isten, egy „féltőn szerető” Isten, azaz ő egy olyan Isten, aki az őhöz tartozók kizárólagos szeretetért fáradozik, és aki azt szeretné, hogy

önmagáért szeressék, és nem azt, hogy összekeverjék azokkal a képekkel, amelyeket mi magunk készítünk róla. Ahol emberek megkísérlik azt, hogy képmásaik által Isten felett valamiképpen „úrrá legyenek”, és ez által eltévesztik őt, ennek következményei nem csak őket magukat fogják érinteni, hanem mindazokat, akik a nagycsaládhoz tartoznak (négy generáció - negyedíziglen nevezi meg azt a kört, akik egy családi közösségben élnek). Ezzel szemben azok számára, akik megnyílnak Isten szeretete számára, és odaadják magukat neki, az áldás megszámulhatatlan generáción át érvényesülni fog.

A végén álljon még egy érdekes megfigyelés: A szóban megfogalmazott, nyelvi képeket nem érinti a képmásalkotás tilalma. Ami teremtésben történik alkalmas példázatok megfogalmazására Isten lényével és cselekedeteivel kapcsolatban. Az ilyen képek nem rögzítik Istent, hanem *hasonlatok maradnak: Amint egy apa megkönyörül gyermekein, úgy könyörül meg Isten... vagy meg akarlak vigasztalni titeket, ahogy egy anya vigasztalja meg fiát.* Azonban e helyütt is újra és újra meg kell vizsgálnunk, hogy Istenről alkotott elképzelésünk nem önállósult-e, és Isten és közé állnak-e! Isten azt akarja, hogy ne engedjük meg azt, hogy istenképünk foglyaivá váljunk, hanem szabadok maradjunk a vele való találkozásra.

DR. WALTER KLAIBER: SZABADSÁGRA ELHÍVATVA
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Ima a másik emberért

Látod, Uram, hitem próbája
mindig, mindig az a másik ember.
Aki bánt, feldühít, elkese-
síti.
S csak nagyritkán látom meg benne
az általad elrendelt testvért.

Kérlek, taníts meg téged keresni,
de ne csak magányos csendességben,
a templomi áhítatban,
vagy belsőleg vizsgált önmagamban,
hanem a másik emberben, s igazán benne!
Ámen.

HAJDÚ ZOLTÁN LEVENTE

Szabó néni a Váci útról

„Aki tehát tudna jót tenni,
de nem teszi: bűne az annak.” Jakab 4:17

- Ez miféle üzlet? - kérdeztem a feleségemtől a Dunát vékony pataként útjára eresztő Fekete-erdő kis fürdővárosában. Az üzlet homlokzatán ez állt: *Reformhaus*.

- Ízes növényi készítményeket, magvakat, gyógynövényeket lehet kapni ezekben a boltokban a húst nem fogyasztók számára - válaszolta, és már be is lépett, hogy körülnézzen, hátha vehet valami különleges csemegét.

Míg ő növényekből készült ételkrémek után kutatott, én a polcokat böngésztem, s az egyik, csokoládés doboznak is beillő gyönyörű csomagon németül ezt olvastam: *Porított spenót...* - Hogy mik vannak! - gondoltam.

Aztán valami különös varázslat folytán, térben vagy másfélezer kilométert s időben négy évtizedet suhantam vissza a Dessewffy utcába, a régi, újpesti parókiára, az ínséges, gyomorkorgató időkbe, és ott állt előttem a Váci úti Szabó néni (magunk között így neveztük), dundi kezében lábaskát szorongatott, fedőjét madzaggal az edény két füléhez erősítette.

Gömbölyded alacsonyosságával betöltötte az alagsor keskeny ajtaját.

Még a bombázások idején húzódtunk ide le. Szabó néni csak mosolygott... Bennünk meghűlt a vér. Akkoriban nem volt ajánlatos alkonyattájt az utcán járni. Házunk előtt szűrták le egy este - vidékről hozott élelmiszerért - Szenzi Ottó kiváló segédlelkészünket, s még mindig ennek sokkoló hatása alatt vacogtunk. „Vetkőztetős” idők voltak azok.

Ám Szabó néni valóban ott állt. Nem volt látomás, mert ugyanúgy köszönt ránk, mint a rémhónapok előtt:

- Áldás békességre!

- Hogy kerül ide Szabó néni? - riadozott a párom.

- Hogy mert késő délután elindulni? - reccsentem rá, tisztes köszönés helyett. De ő csak állt, kezében a lábaskával - és mosolygott.

- Még be sem hívnak? Hoztam egy kis spenótot a lánykákknak - mondta olyan természetesen, mintha a fejünk feletti lakásunk hideg konyhájából, vagy a „spájz” üres polcairól emelte, és hozta volna le alagsori „óvóhelyünkre” csodaedényét.

Elfutotta szememet a könny. Előző éjjel kis Kingánk felsírt: - Éhes vagyok! - hüppögte sokáig, míg édesanyja valami pirított magokból, szárí-

tott kenyérhéjból, némi melaszból készített „kávéval” meg nem nyugtatta. Most egy teli lábas spenótot ehetnek, csak meg kell melegíteni.

Feleségem - aki a békés Svájc-ból jött a háború kellős közepébe, új hazájában látott életében először „sparherdet”, és a szorongató szükség tanította meg ennek használatára - gyorsan petróleumba áztatott néhány téglát (tüzelőnk nem volt), azt gyújtotta meg. Majd a füstölgő, házilag fabrikált mécses mellé tette a megmelegített főzeléket. (Hol volt akkor még villany?) Megilletődve néztük két pöttöm lánykánkat, ahogy a friss ételt kanalazzák.

Máig sem tudom, honnan szerezte Szabó néni a spenótot, a meghatottságtól elfelejtettük megkérdezni. No meg afelől faggatóztunk, hogyan élte át a tél-tavaszi árvizet a Váci úton, néhány száz méterre a Dunától, amely a felrobbantott hidaknál feltorlódott jégtáblák miatt akkor egész Újpestet elöntötte. Változatlan mosollyal azt válaszolta:

- A padláson - és nevetett. Édesdeden tudott önmaga felett derülni.

- De hát azt a területet kiürítették - mondtuk szinte egyszerre a párommal.

- Én elbújtam, és vigyáztam a motyónkra, ezért nem raboltak ki - és nevetett, és nevetett. Majd benyúlt sokredőjű ruhája valamelyik titokzatos zsebébe, és kilenc szem kockacukrot rakosgatott ki az asztalra. (Az ilyen számot nem lehet elfelejteni!)

- A kislányoknak - mondta -, most csak ennyi akadt, de ha tudok, szerzek még.

Egyszer megjegyeztem:

-Szabó néniék is szűkölködnek, miért teszi ezt?

- Nem esne jól magunknak enni. - Így mondta: *magunknak enni*. (Be gyakran eszembe jut manapság ez a mondat, a televízió előtt ülve, puffadt hasú éhező afrikai gyerekek láttán!)

Azt is megkérdeztem tőle, amikor a vidéki rokonaitól kapott cipócska néhány karéjával ajándékozott meg (mert máshová is szelt):

- De miért, Szabó néni, miért hoz nekünk ennyi mindent?

- Aki tudna jót cselekedni, és nem cselekszi, bűne az annak - válaszolta, mert betéve tudta a Bibliát. És szörnyen szégyelltem, hogy később órákig keresgéltem, míg megtaláltam ezt az igét a Jakab apostol levelében.

Tudom, amíg keresgéltem, ő addig is úton volt valami jobb falattal valaki felé. Mert: nem tudott „magának enni”.

Összerezentem és Bad Dürrhein egyik különleges élelmekkel rogyásig rakott üzletében, a porított spenótos dobozok előtt, kényszerítő erővel éreztem: ha hazaérek, a Megyeri temetőben meg kell keresnem Szabó néni sírját, s ott kell megköszönnöm, hogy így tanította papját – ha ugyan megtanultam – a „szentleckére”. De hadd higgyem: a kevésbé jó pap is tanulhat holtáig, sőt még a rossz is. Talán még nem késő tanulgatnom (tanulgatnunk?): „*Nem jó magunknak enni.*”

GYÖKÖSSY ENDRE: MAI PÉLDÁZATOK

Az alap fontossága

*„...ömlött a zápor, és jöttek az árvizek,
tomboltak a szelek...” (Jézus példázata: Máté 7:27)*

Az utóbbi időben megdöbbentő hírek, borzalmas képek jelentek meg a hirtelen, és szokatlan mértében lezúduló eső okozta rombolásokról. Évtizedek, vagy akár évszázadok óta biztosnak hitt lakóházakat papírdobozként rombolt le, és mosott el a víz, több tonnás járműveket sodort magával a sáros, habzó áradat.

Nekem az a legmegdöbbentőbb, hogy mindez egy jól szervezett, technikailag kiválóan ellátott, biztonságos jövedelmet és életkörülményeket nyújtó európai országban történt. A települések házai gyönyörűen karbantartva, festve-mázolva egy üdülőparadicsom képét mutatták.

Ezen gyönyörű, archaikus épületek némelyikének elég volt egy fél órás árhullám, és romhalmazzként végezték. Kiderült, hogy az az építmény, amely külsőleg gyönyörű képet mutatott, tulajdonosainak biztos menedéknek tűnt, nem volt képes ellenállni fél órát sem a rohanó víztömegnek. Megdöbbentő illusztráció a Jézusi példázathoz a mai és a modern életviszonyok között.

Azon gondolkoztam, hogy vajon az én életem - a mi életünk milyen alapon áll. Minden szépen elrendezve, karbantartva. Biztonságos, nyugodt körülmények között folyó hét-

köznapok. Viharálló az életem? Rendszerben vannak az alapok? Amikor itt az árvíz már nem sok mindent lehet tenni. Jó, ha pusztá életünk megmarad, de a rosszul alapozott értékeink biztosan odavesznek.

SCHAUERMANN M. HENRIK

Érdekes véletlenek

Stockholmot a norvég ércikötőhellyel, Narvikkal összekötő vasútvonal, Svédország északi részén, nagy távolságokon elhagyatott, ritkán lakott vidéken haladt át. Itt élt a legközelebbi falutól 40 km-re Larson, a vasúti őr, fiatal feleségével. Máriának igazán nagy áldozatot kellett hoznia, hogy férjével erre az elhagyatott vidékre költözzön. Önfeláldozását a férfi határtalan szeretetével hálálta meg.

A rábizott szakaszon mindig lelkiismeretesen látta el a szolgálatát. A sok erre haladó tehervonat mellett az egyetlen változatosságot a napjában kétszer átbogó expresszvonat jelentette. Larson mindig örült, amikor a csodálatos vonat megjelent a völgy felső bejáratánál, hogy elsuhanjon mellettük.

Az első véletlen bekövetkezte előtti napokban a vidéken hosszú időn keresztül nagy esőzések voltak. Innenonnan nagy áradások híre érkezett. Larsonnak inkább az okozott nagy gondot, hogy fiatal feleségének ezen a magányos vidéken kellett világra hoznia első gyermekét. A fájások is véletlenül előbb jelentkeztek, mint várták. A fiatalasszony egyre rosszabbul lett, a fájdalmak egyre nagyobbak, de itt lehetetlen volt orvost találni.

Amikor ebben a félelmetes helyzetben szinte már az örület határán volt feleségéért való aggodalom miatt, hirtelen eszébe jutott: - Az expressznek három perc múlva itt kell lennie, Isten talán megsegít.

A következő pillanatban már a szolgálati irodában állt, és - már nem is tudta mit csinál - ÁLLJ-ra állította a vasúti jelzést. Legfőbb ideje volt. Két perc sem telt bele, az expressz csikorgó fékekkel állt meg az őrház előtt.

A mozdonyvezető elsőként szállt ki: - Mi történt? - kiáltott mérgesen Larsonra.

A pályáőr megpróbált magyarázkodni, de nem jutott szóhoz. - Mi? Hogy orvost keresel? A feleségedhez? És ezért le mered állítani az expresszt? Megőrültél? Ez az állásodba kerülhet.

Larson könnyörgően emelte fel a kezét: - Csináljon amit akar, csak had menjek gyorsan végig a vonaton, hogy keressek egy orvost. - Ezzel már ott is hagyta. Kocsiról kocsira, fülkéről fülkére járt, mindenütt ugyanazt a kérdést tette fel: - Van önök között orvos? - Végül a legeslegutolsó kocsi-ban egy fiatal férfi így válaszolt: - Igen, én orvos vagyok.

- Uram - kiáltotta Larson - ott, abban a házban meghal a feleségem az első gyermekünk szülésében, ha nem segít.

A fiatal svájci orvos felugrott: - Nyugodjon meg, odamegyek. - Gyorsan Larson után ment a házba. Így történt, hogy Lappföld mérhetetlen mesz-szeségében az emberi segítőkészség és az orvosi tudás győzött a halál hatalma fölött, mert egy orvos véletlenül ezzel az expresszrel utazott. Máriát és a gyermeket megmentették.

Larson éppen gyorsan köszönetet akart mondani a fiatal svájci orvosnak, amikor megszólalt a szolgálati telefon. A kagylóból egy izgatott hang hallatszott: - az expresszvonat már elhaladt önöknél? Nem? Mi? Megállította? HÁLA ISTENNEK! A --- kilométernél a víz alámosta a vasúti töltést. Larson, ön nagy szerencsétlenségtől óvta meg a vasutat, és sok ember életét mentette meg. Milyen csodálatos véletlen! Larson, köszönöm önnek!

EVANGÉLIUMI ÉLETKÉPEK

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

*Vége van a nyárnak...
Ne felejtsünk el hálát adni a sok ajándékért, melyet testünk a pihenésben,
lelkünk az Úrral való találkozásban kapott...*

*Kezdődik az iskola, a munka,
az Úr vezessen bennünket
a hétköznapokban is!*

H
á
l
a

m
i
n
d
e
n
é
r
t
!

